

ПАЛЯНДРА, багіня смерці; тое ж, што і Мажана ў старожытных яцвягаў, або *Марэна*. Знаходзіцца ў варожых адносінах да людзей і таму радуецца, калі тыя часта паміраюць. У выглядзе пачварнай жанчыны яна з'яўляецца ў хаты паміраючых і там забірае іх душы і потым перадае іх сваёй вялікай сяброўцы — Бабе Язе Касцянай назе, з якою яны разам раз'язджаюць у адной жалезнай ступе. Імя П. часта згадваецца пры размовах людзей то ў форме прыгаворак («Паляндра ўчамерылася»), то праклёнаў («Бадай цябе Паляндра змарнавала», «Каб ты запаляндрываўся»). Калі гавораць пра смерць дарагога чалавека, то звычайна адплёўваюцца: «А кыш, Паляндра, не табе б, а кыш!».

Lit.: Древлянский П. [Шпилевский П.]. Белорусские народные поверья // Журн. М-ва нар. просвещения. 1846. Прибавления. Кн. 4.

У. А. Васілевіч.